

Sa Dačićem smo razgovarali u trenutku kada se srpsko javno mnjenje prilično uzburkalo zbog potpisivanja Individualnog partnerskog akcionog plana (IPAP), kojim se NATO-u omogućava da prolazi preko naše teritorije i da koristi vojnu infrastrukturu u zemlji. Dačić za Sputnik odgovara na pitanje da li bi Srbija bila legitimna meta ukoliko bi se vojska NATO-a nalazila u nekoj od naših kasarni, u trenutku kada obavlja neku vojnu intervenciju.

Ne. Mislim da je to potpuno pogrešno, pogrešna informacija. Pre svega, Srbija ima svoju javno izrečenu odluku, koju je i Parlament usvojio, a to je o našoj vojnoj neutralnosti. Što znači da Srbija sarađuje sa raznim vojnim organizacijama, između ostalog i sa NATO-om, ali i sa druge strane sa ODKB-om. Mi nemamo nikakve aspiracije prema članstvu. Srbija je 2006. godine postala članica programa "Partnerstva za mir". Na primer, i Rusija je postala članica Partnerstva za mir još devedesetih godina. Jedan od oblika saradnje kroz Partnerstvo za mir bio je i usaglašavanje IPAP-a. Isto kao što Rusija ima Savet NATO—Rusija, sve zemlje koje su članice Partnerstva za mir imaju potpisani SOFA sporazum, koji omogućava u okviru Partnerstva za mir određene privilegije i imunitete osoblja međusobno. Što znači da takav sporazum postoji ukoliko je reč o zajedničkim aktivnostima, vojnim vežbama, a ne i o kakvom prolazu NATO snaga za vojnu intervenciju, niti za uzimanje bilo kakve infrastrukture. To je apsolutno netačna interpretacija. Jermenija ima potpisan IPAP sa NATO-om, a Jermenija je članica ODKB-a. Naši mediji su, naravno, na prve stranice stavili naš odlazak u Brisel, a moj odlazak u Dušanbe na sastanak ministara spoljnih poslova ODKB-a niko nije objavio. Ja sam na konferenciji za novinare podelio svakom novinaru sliku, ako ne može da objavi u novinama onda da ima za svoju ličnu upotrebu. Mi želimo saradnju sa NATO-om, zato što je NATO važan faktor regionalnog mira i stabilnosti ovde kod nas. Kad je potpisivan Briselski sporazum NATO, odnosno KFOR se pojavio kao garant da neke oružane snage Kosova ne mogu da dolaze na sever gde žive Srbi bez saglasnosti KFOR-a. U tom smislu je ta saradnja za nas važna. Postoji i naučni program i program saradnje u oblasti vanrednih situacija i Srbija nema nameru da menja svoju poziciju u vojnoj neutralnosti.

A kako vi reagujete na izjavu Borisa Tadića o tome da bi trebalo razmisliti o punopravnom članstvu u NATO, bez obzira što je tvrdio, doduše dok je on bio predsednik, da Srbija neće ići u NATO.

Ta izjava je dosta cinična zato što je nije dao neko ko nije nikada bio na vlasti. Ako zaista tako misli, onda je tako Srbija trebalo da se ponaša od samog početka. Ili je sve ovo što je on radio, a on je između ostalog potpisao okvirni sporazum sa NATO-om, on je potpisao i SOFA sa

Amerikom, pa mi sa Amerikom imamo sporazum koji je jednostran, koji je specifičan, za razliku od SOFA Partnerstva za mir koji je recipročan. To znači da mi njima garantujemo, a oni nama ništa ne garantuju. To je on potpisao sa Kondolizom Rajs. U celoj toj fazi, u celoj toj predistoriji, istoriji i sada postistoriji njegove funkcije, potpuno je nepotrebno da bilo kome deli savete. Zato što je i ta odluka o vojnoj neutralnosti upravo doneta u vreme njegove vladavine.

A koliko je Balkan važan za NATO? I zašto je on toliko važan za NATO?

Ako biste pitali NATO, njihov odgovor bi bio da je važno da se time garantuje mir i stabilnost. Sa druge strane, mi kao što znate, nemamo nameru da uđemo u NATO, ali imajući u vidu da smo okruženi NATO-om svuda oko nas, naravno da želimo da uspostavimo partnerske odnose. Zato mislim da je važno da sa NATO-om imamo iskren odnos. To znači da se jasno kaže, ministar Gašić i ja smo u Briselu jasno rekli: „Mi nemo nikve pretenzije da budemo članovi NATO-a". Imamo teška i gorka iskustva iz prošlosti, i kada me je pitao jedan od ambasadora koji je član Severno-atlantskog saveza, šta je, u stvari, glavna prepreka za to raspoloženje javnosti prema NATO-u, rekao sam mu da su to iskustva iz istorije. Odnosno, naša prošlost, bombardovanje Srbije, to je sigurno pravi razlog zašto građani Srbije nemaju pozitivan odnos prema članstvu u NATO-u. Međutim, ukoliko smo državni, mi moramo da budemo svesni da prošlost ne možemo da izmenimo, i da gledamo kako da u ovom trenutku najbolje zaštitimo naše nacionalne i državne interese. Zato Srbija vodi jednu balansiranu spoljnu politiku, jer odnos prema NATO-u i ODKB-u nije samo vojno pitanje, ono je i političko pitanje. Zato mi imao status u NATO-u u okviru programa "Partnerstva za mir". Podsetiću da, u samoj zgradi Rusija i Srbija imaju kancelariju jednu pored druge. Kao što smo članovi Partnerstva za mir, mi smo i posmatrači u Parlamentarnoj skupštini NATO-a, kao i u Parlamentarnoj skupštini ODKB-a. Učestvujemo u radu kada nas pozovu i želimo da gradimo što bolje odnose.

A koliko je ta naša neutralna pozicija, s obzirom na sve okolnosti koje ste vi ovde pomenuli, održiva. Nedavno je američki ambasador Kirbi rekao da smo šizofreni narod, jer srcem gledamo prema Rusiji, a glavom prema Evropi.

Mislim da je održiva. Srbija, odnosno bivša Jugoslavija, uvek je bila neutralna. Ne znam da li je Švajcarskoj išta falilo u njenoj istoriji, iako je već dva veka neutralna. U ovom smislu, mi nismo, naravno, neutralni u odnosu na razna dnevno-politička događanja i geostrateške igre, ali mi ćemo se truditi maksimalno da naša politika ne bude ili — ili, nego da bude politika koja podrazumeva i ulazak u Evropsku uniju i dalji razvoj dobrih odnosa sa Rusijom. Mislimo da to nije međusobno suprotstavljeno.

Kod nas je pre neki dan održan Rouz-Rot seminar Parlamentarne skupštine zapadne vojne alijanse. Govorilo se, između ostalog, o slobodi medija. Taj skup se u jednom trenutku pretvorio bukvalno u orkestriranu kritiku prema Rusiji, govorili su samo predstavnici baltičkih republika i Ukrajine, a Rusija je proglašena za zemlju koja ubija novinare. Kad je pomenuto da je ovde NATO ubio novinare državne televizije, onda je rečeno da to nije tema, jer eto, tada su ginuli razni. Da li ponekad imate osećaj da je zloupotrebljeno to naše gostoprimstvo?

Srbija dugo prolazi kroz iskušenja politike dvostrukih standarda i mi smo veoma često osetljivi

na sva ta pitanja. I kada se govori o Ukrajini, mi ne možemo da preskočimo pitanje teritorijalnog integriteta Srbije, imajući u vidu da su mnoge zemlje na zapadu priznale jednostrano proglašenu nezavisnost Kosova. Zato se mi trudimo da imao izbalansiran odnos. Znače, to je slika i prilika situacije koja se može videti i na sednicama stalnog saveta OEBS-a u Beču. Tamo gotovo svaki sastanak prolazi u jednoj takvoj vrsti atmosfere međusobnog optuživanja. Takve su i sednice Saveta bezbednosti UN. Nažalost, stvorena je kriza u međusobnim odnosima u Evropi i u svetu i zato je jedan od zadataka našeg predsedavanja traženje načina kako da se vrati međusobno poverenje. Zato samo može da nas raduje pokušaj Normandijske četvorke da se mirno rešava problem u Ukrajini. Ja sam sad razgovarao sa Sergejom Lavrovim u Dušanbeu, u Tadžikistanu na sastanku ODKB-a, gde mi je on preneo zajednički stav predsednika Putina i Porošenka da zajedno traže da misija OEBS-a bude što aktivnija, da ima što više posmatrača, da pokrije što veću teritoriju. To je već korak napred i, ako mogu tako da kažem, posle serije loših vesti iz Ukrajine, to je jedan nagoveštaj da svi shvatamo da ta kriza može da bude rešena jedino političkim putem, odnosno pregovorima.

A kako vi vidite upravo tu situaciju i tu krizu, s obzirom da s jedne strane imamo takve izjave, da se na sastancima, makar trajali dan-noć kao što je trajao onaj u Minsku, donese neki zajednički zaključak, a onda se sledećeg dana iz Kijeva čuju optužbe da nije povučeno oružje, da je tamo teško naoružanje, da je tamo vojska, da je ovo, da je ono... A iz Pariza stigne vest da zapravo Kijev krši sporazum... Koliko OEBS može da ima jasnu sliku i koliko može da utiče da se spreče kršenja sporazuma kojih ima jako mnogo?

OEBS ne može da spreči kršenje sporazuma. Uloga misije OEBS-a jeste da verifikuje stanje. To znači da beleži kršenje sporazuma, da li je povučeno naoružanje ili nije, da li je došlo do prekida primirja... I, ono što je sada najaktuelnije, o čemu razgovaram sa predstavnicima Normandijske četvorke, jeste određivanje radnih grupa, odnosno podgrupa u okviru trilateralne kontakt grupe, jer je tu dogovoreno da se naprave četiri podgrupe. Prva bi bila bezbednosna, druga za politička pitanja, treća za ekonomiju i četvrta za humanitarno delovanje.

Ima primera kršenja primirja, postoji problem u verifikaciji teškog naoružanja, zato što su te procedure prilično uopštene, potrebno je sada to operativno sprovesti u praksi. Ponekad strane ne žele da poštuju sve te procedure ili tvrde da nije tako dogovoreno. Uloga OEBS-a je da posreduje između svih, da se pronade neko najbolje rešenje. Taj posao nije lak, ali moram da kažem da je Srbija kao predsedavajuća uspeła da se donese jednoglasna odluka o produženju posmatračke misije u Ukrajini na godinu dana. Ona je do sada bila na šest meseci. Takođe, da se poveća broj posmatrača sa pet stotina, sa mogućnošću da bude do hiljadu. I da se obezbede tehnička sredstva, za nadgledanje situacije, uključujući i finansijska. Finansiranje te misije.

Ko to finansira?

Misija se finansira na dva načina. Jedan deo iz budžeta OEBS-a, a drugi deo iz takozvanih vanbudžetskih sredstava, odnosno, iz donacija. I sada se mi obraćamo svim zemljama tražeći sredstva za finansiranje te misije. Naša prednost je što su ranije svi bili ušaničeni u rogovima

i nije bilo mogućnosti za neko lakše posredovanje, upravo zbog nedostatka međusobnog poverenja.

Mi smo do sada imali situaciju u kojoj se govorilo da Rusija neće produžetak misije, ja pozovem Lavrova, on kaže da se Rusija s tim slaže. Tako smo prevazišli tu vrstu problema. I dan-danas imamo pitanje da li se Rusija zaista ne slaže da ti šefovi radnih grupa budu stalni nego da se rotiraju, a Lavrov mi nije uopšte spomenuo taj problem. Mnogi od tih problema su, u stvari, predstavljali nedostatak kanala, dobrih kanala za komunikaciju.

Zato veliku zahvalnost dugujemo Nemačkoj i Francuskoj što su pokrenule ovu inicijativu, ali ta inicijativa je i deo iskrenog opredeljenja i predsednika Porošenka i Putina da se ide ka mirnom rešavanju problema. Čak, i prihvatajući da se u Minsku zakazuju ti sastanci, koji do tada nije bio baš omiljena destinacija ljudi iz Evropske unije.

Koliko ta iskrena želja korespondira sa stalnim mobilizacijama u Ukrajini? Ukrajina potpiše sporazum i onda pokrene mobilizaciju...

Ja mislim da to treba gledati pre kao neki odraz unutrašnjih prilika, nego da neko u ovom trenutku sme da se igra sa međunarodnim dogovorom koji je postignut.

Mislim da je suviše veliki ulog koji je dat potpisima četiri lidera, Ukrajine, Rusije, Nemačke i Francuske uz podršku i Saveta bezbednosti UN, OEBS-a, da bi neko sada mogao jednostavno da kaže da nećemo više poštovati to što je potpisano. Zato je, uz veće ili uz manje teškoće, generalna ocena da se stvari u Ukrajini pomeraju na bolje.

Četiri lidera su potpisala, ali peti šalje oružje Ukrajini. Šta to znači? Ako mi zaista hoćemo da idemo ka miru, zašto se stalno dogovaramo o ratu?

Ja sam razgovarao sa državnim sekretarom Kerijem. On mi je rekao da Amerika ne želi konflikt, zato što želi deeskalaciju. Sa druge strane, Evropska unija, kao i zemlje Evrope su jasno ukazale da rat nije izlaz i da ne treba naoružavati Ukrajinu, tako da ja mislim, da je to samo jedna od mogućnosti ukoliko bi došlo do daljeg zaošttravanja situacije, ali mislim da su i SAD dale podršku Minskom dogovoru. Minski dogovor je, u stvari ključan za razvoj političkog procesa i mislim da svi zajedno moramo da učinimo maksimum napora da se on sprovedi.

Meni se čini, s obzirom na ogromnu satanizaciju Rusije u svetskim medijima, da tu nije samo Ukrajina u pitanju.

Znate šta, mislim da sve te dogovore sklapaju najveći svetski igrači. Prema tome, ne sumnjam da će taj dogovor biti sproveden.

Da se vratimo našim temama. U vezi sa Kosovom ste jednom rekli da je mnogo toga dogovoreno i mnogo toga urađeno, ali kad god se nešto odluči, pojavi se „sindrom drona“, i kao da ništa nije rađeno. Pritom, to potvrđuje Evropska unija. Mogerini dođe i kaže da se vodi dijalog „dve samostalne države“. Dokle smo stigli u razgovorima? U jednom trenutku je premijer rekao da smo izgubili najmanje što možemo, a dobili najviše

Što možemo. Šta smo, zapravo, dobili, a šta izgubili u tim sedmogodošnjim pregovorima?

Sedmogodošnji, da. Ali nisu oni samo sedmogodišnji. To su pregovori koji su vođeni dugi niz godina i u vreme Koštuničine vlade, i u vreme Rambujea i tako dalje. Problem je što je Srbija svakim danom i svakom godinom koja prolazi bila u sve goroj situaciji, zato što je faktičko stanje na Kosovu bilo takvo da je ono omogućilo, uz podršku nekih zapadnih zemalja, da dođe do verifikacije te jednostrano proglašene nezavisnosti. U tom smislu se Srbija nalazi pred veoma teškim iskušenjima. Odnosno, pred potrebom da u ovom spoljno-političkom lavirintu u kome se nalazi, vezanom za Kosovo, traži najbrži i najkraći izlaz sa što manje štete. U tom smislu je Srbija bila praktično u dilemi kako da se ponaša i šta će u stvari da traži, u uslovima kada se ne želi razgovor između Beograda i Prištine. Nego čak i to posredovanje Evropske unije koje je i uvedeno na zahtev Beograda. Da u tome budemo otvoreni i iskreni...

Da, to je uradila tadašnja vlada i predsednik države...

Da, a Ketrin Ešton je u startu rekla da su ti razgovori statusno neutralni. Ali imate problem što na svakom takvom sastanku Priština pokušava da proturi što više nezavisnosti, da tako kažem. Pa smo onda imali probleme kako ćemo na izbore kad tamo na glasački listić stave grb Kosova. Onda ja razmišljam, da li na našim glasačim listama u Srbiji postoji uopšte grb Srbije. Mislim da ne. Ali nekome kome to fali, da bude legalno priznat kao nezavistan, bi stavio i na nalepnicu za mineralnu vodu. I to su bili problemi sa kojima smo se suočavali. U tim uslovima, kada je bilo jasno da nema napretka u evropskim integracijama ukoliko ne dođe do napretka u dijalogu, s druge strane, svesni da je većina zemalja EU priznala nezavisnost Kosova, ali da to nije uradila cela Evropska unija, i da su ti razgovori ipak i dalje statusno neutralni, mi smo pošli od toga da je najvažnije da se obezbedi što bolji status i pozicija srpskog naroda koji živi na Kosovu. I cela intencija Briselskog sporazuma jeste u stvari bila, i suština je bila Zajednica srpskih opština. Zbog toga je to sve i urađeno. Međutim, došli smo u situaciju da i dalje, sve do sada, nismo uspeli da definišemo Statut ZSO, zato što Priština misli da to treba da bude sa što manje ovlašćenja, pa stalno blokira usvajanje Statuta. Tako da implementacija Briselskog sporazuma, zapravo, odgovara Srbiji i Srbija nije ta koja koči implementaciju Briselskog sporazuma, već Priština. Moramo da nastavimo našu borbu da se o odnosima između Beograda i Prištine razgovara na međunarodno priznat način, onako kako se razgovara u takvim spornim situacijama. Jednostrani akti ne mogu da postanu legalni, ali, veliko je pitanje koliko u nekim međunarodnim organizacijama možemo da uspemo u tome. Tamo gde se odlučuje većinom glasova ne možemo, jer su te organizacije primile Kosovo u svoje članstvo. U UN imamo podršku Rusije i Kine pre svega, ali i velikog broja drugih velikih zemalja koje shvataju da je tu problem u legalnosti jednostranog akta Prištine.

Ali glavne odluke donosi EU, u ovom trenutku.

Evropska unija ne može da donese odluku o nezavisnosti Kosova sve dok postoje zemlje koje ne priznaju Kosovo. S druge strane, Evropska unija ne može da zameni Ujedinjene nacije. Ali mi vodimo dijalog u Evropskoj uniji o svim pitanjima koja su statusno neutralna i koja treba da znače normalizaciju odnosa, ali bez priznanja Kosova od strane Srbije. Mi svoj stav nismo promenili i nećemo ga promeniti.

Ne možemo svoj teritorijalni integritet braniti manje od ukrajinskog, ali EU može da nas ne primi dok se ne dogovorimo sa Kosovom.

Federika Mogerini se izvinila zbog te izjave. Navodno je htela da kaže da je reč o stranama, a ne o državama. Naš premijer vodi sada razgovore sa novim premijerom u Prištini, nadam se da ćemo moći svi zajedno da učinimo neke korake dalje. Ali ne u pravcu nezavisnosti, nego o normalizaciji odnosa. Srbija je konstruktivan faktor. I baš zato mislim da je to važno. Srbija više nije zemlja na dnevnom redu međunarodnih foruma. Ali isto tako ne možemo da dozvolimo da Srbija manje brani svoj teritorijalni integritet, od teritorijalnog integriteta Ukrajine.

Predsednik Nikolić je rekao da bi Srbija, kad bi priznala Kosovo, za mesec dana bila u EU. Šta vi mislite o tome. Da li bi bila?

Ne bi. Zato što će uvek postojati neki novi uslovi.

A zašto, ako činimo sve što se od nas traži?

Pa znate, kad je bio isporučen Mladić, posle mesec dana se pojavilo pitanje Kosova. Do tada to nije bilo na dnevnom redu. Ali, mi apsolutno ne želimo više da prihvatamo tu politiku pokretnih ciljeva, to stalno postavljanje novih uslova... I mi ne želimo uopšte da razgovaramo više o toj temi. Mi smo jasno rekli, i nama je jasno rečeno, da nema nikakvog uslova. Možda bi neko to želeo, bilateralno te zemlje su već priznale Kosovo, ali Srbija nema nikakvu nameru da menja svoju poziciju kad je reč o nezavisnosti Kosova. Mi smatramo da smo spremni za dijalog, ali nismo spremni za nametanje bilo kakvih uslova-niti ulatimatuma.

Srbija se priprema za ulazak u EU, pa se postavlja pitanje kako EU gleda na činjenicu da nam dolazi u goste Cipras? Njegova najavljena poseta Rusiji izazvala je buru negodovanja u Evropi. Da li i nama neko govori da ne treba da primamo Ciprasa koji je na neki način, čini mi se, kao slika Dorijana Greja, pokazuje kako stvarno izgleda Evropska unija u očima sveta?

Ne, mislim da nama niko ne daje nikave naloge, niti ima bilo kakve primedbe kad je reč o spoljno-političkim aktivnostima. Mi smo zemlja koja je kandidat za članstvo u Evropskoj uniji. Znači, kad Cipras može da razgovara sa Angelom Merkel, onda zašto ne bi razgovarao sa našim ljudima ovde, sa Vučićem ili sa predsednikom Nikolićem?

Plaši ih, iako krajnje hipotetička, mogućnost osovine: Grčka, Srbija, Mađarska — antievropska koalicija.

Ne možemo biti antievropska koalicija, mi želimo da uđemo u Evropsku uniju.

A oni su već tamo...

Imao sam ja slučajeve, kada sam bio premijer i razgovarao u inostranstvu sa nekim kolegama, oni su govorili: „Šta ćete u EU, oni su eksploatatori..." uvek sam govorio: „Čekajte

da mi prvo uđemo, pa ćemo da vidimo. Ako ne valja, mi ćemo lako da izađemo."

Pa ne može lako. Vidite da ne može lako.

Može lako, mogu uvek da donesu odluku. Ali neće. Problem je u tome što je pre ulaska Mađarske u EU, ili Češke, Bugarske, Rumunije, Srbija, odnosno Jugoslavija za njih bila Zapad. I onda smo mi ovde ratovali, pa danas imamo svega 65 odsto od bruto društvenog proizvoda iz '89 godine. A oni su povećali svoj bruto društveni proizvod za tri, četiri puta. I to je nešto što je činjenica.

Nema pravednosti u međunarodnim odnosima.

Pitate se da li postoji pravednost u međunarodnim odnosima. Ja sam davno prestao da verujem u to. Ne postoji potpuna pravednost. Postoje dvostruki standardi. Ono što važi za velike sile ne važi, nažalost, za našu zemlju i u tom smislu Srbija... neko je rekao da, čak i kad slonovi vode ljubav, trava nastrada. A kamoli kad vode rat.

Da ne bismo bili kao oni mediji koji ne primećuju ODKB, a vide NATO, pitam Vas šta je nama ODKB, a šta nam je NATO? Da li ODKB vidite kao eventualnu protivtežu Severnoatlantskoj alijansi? NATO je vojni savez, ODKB nije, ali ima i vojnu komponentu. Gde smo mi tu?

Pa mi smo neutralni, ali želimo dobre odnose i sa jednim i sa drugim. Mi želimo korektne odnose i sa Šangajskim savezom. Srbija ne želi da bude deo nijedne vojno-političke organizacije. Sada kada obeležavamo 40 godina od usvajanja Helsinškog završnog akta, čitao sam materijale koje su pripremali Titu za njegov nastup kada je učestvovao na toj konferenciji u Helsinkiju. Najčešća reč koja je tada izgovorena, i koja bi i danas mogla da se izgovara potpuno opravdano, reč je detant- odnosno, popuštanje. Potrebno nam je popuštanje. Tog popuštanja mora biti da ne bismo došli do sveopšteg rata. I mislim da zato OEBS nije izgubio važnost.

Sad ste me podsetili na Jeremića, koji je donedavno sedeo u toj fotelji i takođe čitao stara dokumenta. Da li ćete ga podržati u njegovoj želji, ako se bude kandidovao za generalnog sekretara UN?

To treba da bude odluka Vlade. U konsultacijama sa predsednikom Vlade, sa predsednikom Republike, donećemo odluku da li će Srbija uopšte imati kandidata i ko će to biti.

Bilo bi šteta da nema, ako postoji makar mala mogućnost da postane generalni sekretar.

Postoji već veliki broj kandidata. Kao što znate, u toj našoj istočno-evropskoj grupi, nikad baš nije postojalo veliko jedinstvo, tako da već sada neki drugi krajevi naše planete agituju da dobiju mesto generalnog sekretara, ali to je tema o kojoj ćemo razgovarati u narednim nedeljama i mesecima i to pitanje će biti rešeno.

I poslednje, kako kažu goruće pitanje. April i rekonstrukcija Vlade. Kako vidite

rekonstrukciju Vlade? Gde vidite sebe u novoj vladi?

Pa, to nije pitanje za mene. To nije spoljno-političko pitanje. To je pitanje za predsednika Vlade. Svi znaju moj stav, ja nisam pristalica čestih promena i čestih izbora i to zna i premijer. On se često šali sa mnom na taj račun. Mislim da je Srbiji potrebna politička stabilnost. Ali sa druge strane, isto tako premijer ima pravo i zavisno od potrebe, može iskoristiti tu mogućnost da doda impuls za kvalitetniji rad Vlade. Na koji način i kada će to biti obavljeno, ostaje na njemu da odluči, jer on je okupio celu ovu koaliciju. Mi smo dobro sarađivali i dobro sarađujemo. Na spoljno-političkom aspektu mislim da nismo imali nikakvih razmimoilaženja i nekakvih problema, ali je najvažnije od toga da li verujemo u zajednički cilj oko koga smo se okupili. A to je da Srbija bude bolja i da naš narod živi onako kako zaslužuje-verovaću u taj cilj bez obzira da li ću biti u Vladi ili ne.

{youtube}9cEPw9_TukA{/youtube}